



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 7. Quomodo Deus ipsi manifestaverit miseriam hominum, eò quòd
non utantur bene remedijs, quæ repetiuntur in ejus Ecclesia, ut pro illis
oraret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT VII.

Quomodo DEUS ipsi manifestaverit miseriam hominum, cò quòd non utantur bene remedijs, quæ reperiuntur in ejus Ecclesia, ut pro illis oraret.



Um quodam die agerem cum DEO, dixit mihi: Anima mea, veni mecum, & introducam te in cellaria meorum vinorum, videbisque meas regias Apothecas. Audiens id mea anima dici à suo DEO, admirabili illo modo, quo se Divina Majestas solet communicare, fuit quasi raptà in ecstasim, & non respondit ullum verbum. Dominus mihi iterum dixit efficaciter: Eja, Anima, veni mecum, si vis, & ducam te, quò te dixi à me ducendam. Tum mea anima secuta est suum DEUM, qui illam duxit ad quendam locum amplissimum, ubi in quodam veluti pharmacopolio, mirum in modum exornato & opulento, optimèque coordinato, erant infinita medicamenta tam admiranda ac pretiosa, & ejus qualitatis, tantæque virtutis, ut fuerint potentissima ad reparandam sanitatem, conferendumque vigorem ac robur, & vitam omnibus ægris, qualemcunque patientibus infirmitatem, & quantumlibet gravem, si illis vellent bene uti, easque applicare suis necessitatibus, ac debilitati. Hæc omnia tum agnovi, & conversa ad DEUM, vehementer obstupescens, illi dixi: Mi Domine, ac DEUS mi, cum habeas in tua Ecclesia tantam apothecam, & in ea tam multa remedia, tamque pretiosas medicinas, & potentes ad conferendam sanitatem & vitam, quomodo non curantur & sanantur morbi, ac vulnera tui populi? Dominus respondit: Iste, mea Anima, est meus dolor, & hoc est, ob quòd vehementer queror de meo populo. Deinde dixit Dominus: sed modò, veni mecum, Anima, & videbis, quid fiat. Mea anima necessebat moras, & non poterat induci, ut iret cum suo Domino, sicut illi mandabat, partim præ admiratione, quòd

videret talia ac tanta mysteria, partim vero propter suam verecundiam, & solitos timores. Verùm Dominus denuò dixit scribè: Age tandem, Anima, veni mecum, duxitque me Dominus ad quoddam nosocomium tam magnum & amplum, ut videretur esse instar totius mundi. In hoc erant infiniti infirmi, laborantes ex multis ac diversis morbis, quorum alij erant gravissimi, alij periculosissimi. Quidam ægri erant debiles & languidi; alij manci, contracti; alij ulcerosi, & leprosi; innumeri decumbentes in lectis, & multi humi. Dum mea anima videret hoc triste spectaculum, non conspexit ullos infirmorum curatores, neque medicos, qui illud nosocomium regerent, illive providerent, aut curarent toe illos ægros, ac tam afflictos, & indigos; quod me movit ad magnum dolorem & compassionem; atque conversa ad Dominum, dixi illi: Quid est hoc? mi DEUS quàm est res ista miserabilis! sicine hi tam multi infirmi moriuntur hic, ac deo relicti, non habentes, qui illis inserviat, & applicet medicinas, quibus indigent, pro recuperanda valetudine? hoc dicens, vidi ingredientes in illud nosocomium quosdam medicos colloquentes, imperitos, ut apparebat, ac paucos. Cùm hi accessissent ad infirmos, explorabant illorum pulsus, & præscribebant talia remedia ac tales medicinas, ut nec essent opportuna, nec efficaces, neque aptæ pro morbo, quem patiebatur æger; & indigenti certo quopiam remedio, applicabant aliud, penitus diversum: cibi, quos illis decernebant isti medici, minimè conveniebant eorum necessitati; ita ut mera ibi esset rerum confusio & perturbatio. Curatores autem infirmorum prorsus non comparebant. Postea vidi intrantes alios duos medicos, qui mihi videbantur viri graves & sapientes. Hi

fuâ charitate & scientiâ non nihil remedij adhibuerunt illi confufioni; sed modicè & paucos curaverunt, integrâque fanitati reftituerunt. Videns mea anima hunc tam miserabilem & plenum myfterijs cafum, convertit fe ad Dominum, & dixit: DEUS mi, & Domine mi, fi totus mundus eft hofpitale infirmorum, & hac ratione ægrotat, atq; tam difficulter reperitur, qui illum curet, applicetque ipsi remedia, verifatur in magno periculo (id enim mea anima intellexit in his fymbolis) dic mihi Domine, ubi funt, & ubi morantur fani & benevalentes, quos in illo habes? Hi (respondit Dominus) funt admodum pauci; confidera, qualis fit mundus. Verum veni mecum, & ostendâ tibi illos, dixi enim tibi, quod te effer ducturus ad cellarium meorum vinorum. Duxitque me Divina Majestas ad quendam locum, qui videbatur esse Paradifus terrestris. In hoc loco erant pauci homines, comparati cum multis, qui fuerant in hofpitali. Erant verò valde præclari & affabiles, humiles, bonæ naturæ, magnæ charitatis, diligebant fe mutuo in Domino, mirum in modum; omnium erat cor unum, & eadem voluntas; erant fideles, & veraces, ac rationabiliter agentes, non discrepabant in veftitu; omnes cupiebant esse æquales, omnes eadem accumbebant menfæ, & eodem veſcebantur cibo, nihil audiebatur inter illos aliud, quàm hymni & laudes DEI; sanctæque erant hilares, & Angeli DEI ipfos invifebant ac protegebant. Summo meâ animam affecit folatio hæc visio; quam illi DEUS ipſius exhibuit, & gavifa est in Domino, quem idcirco benedicebat. Dixitque tum Divina Majestas: Jam vidisti omnia, quæ tibi monſtravi. quid modò facis? videamus, an ſcias, quid tibi fit agendum? Jam vidi Domine (ajebam ego) hæc fymbola, & plena myfterijs ænigmata, quæ mihi monſtraviſti. Id, quod ego exiſtimo, te à me velle, mi DEUS, eſt, ut mihi met ipſi timeam, nè ſim una ex infirmis illius hofpitalis, utque compatiar meis fratribus ac proximis, & à te poſtulem miſericordiam, pro me, & pro ipſis. Bene di-

xifti, Anima (respondit Dominus) bene dixiſti. Itâ fac, & nunc vale. Hoc dicto, diſceſſit, ſtatimque mihi incidit iſta cogitatio: Dominus mihi oſtendit infirmos ac debiles, & periculofè decumbentes, unâq; mortuos (quos etiam plurimos vidi in hofpitali) oſtendit mihi præterea fanos & robustos, non exhibuit mihi autem languidos valetudinarios, & non uſque adeò bene fanos: hos ego non vidi. Quales, oportet, ſint iſti, & quis illorum curam gerit? Dum id cogitarem, dixit mihi Dominus: Hi funt multi, & funt illi valetudinarij ſecundum animam, qui dicunt ſe acquiſcere, ſi non ægrotent lethaliter, abſtinendo à peccatis gravibus, ſeu mortalibus; cæterum, quod attinet ad alia leviora, non referre, ſi vivat prohibitu, juxta ſuam voluntatem & genium, ac indulgeant ſuis naturalibus propenſionibus & affectibus. Hunc animarum ſtatum, quamvis ille non excludat meam gratiam, noveris eſſe magno expoſitum discrimini, atque talem, ut, qui in ipſo ſunt conſtituti, verſentur in proximo periculo illius perdendæ. Tales ſibi ipſis medentur, pro ſuo arbitrio, ſollicitè caventes, nè incidant in gravia peccata: ſed cum ſint languidi, ac debiles in amore DEI, quando ſe offert vehemens occaſio, adêſtque potens hoſtis, facilè labuntur & ſuperantur. Iſti ſunt, Anima, de quibus modò quæris.

Paulò poſt, eâdem Septimanâ Sanctâ, dum mihi adêſſent mei ſancti Angeli, Minor ex ipſis, attingit meam manum, quam habebam diſcoopertam, dixitque mihi, ut illam amoverem. Et ſtatim vidi prodeuntem ſub lecto terribilem ſerpentem, ſeu lacertam, anterioribus ſuis ac poſterioribus ingredientem pedibus, & longiſſimâ caudâ horridam, atque tam propè me repentem, ut manum meam attingiſſet, ſi fuiſſet expoſita. Aſcendit ad tegmen lecti, unde illam vidi abſcedentem valdè procul ad remotiſſimum quendam campum, ubi erat ingens multitudo, longâ lugubri veſte indutorum. Cùmque eo perveniſſet, deſiliit per quendam hiatus in abyſſum Inferni, quam ſequentes & illi omnes

mnes lugubriter vestiti, se præcipitaverunt. Id mihi admiranti dixit Dominus: Hi atrati, quos vidisti, sunt, qui confitentur peccata, & obligati ad restitutionum rei a-

lienæ, vel honoris, nolunt illam præstare, ac propterea damnantur. Ora pro illis, ut agant veram penitentiam.

(e)**(20)

CAPVT VIII.

Quomodo illam DEUS docuerit, quòd opera suæ misericordiæ sint plura operibus iustitiæ, quòdque mitiget suam iram, propter preces Beatissimæ Virginis & Sanctorum, nec non quorundam pusillorum, commorantium in terra, similibus isti suæ famulæ.



Tantum incutiunt terrorem, quæ dicta sunt de Iustitia DEI, adversus impios, eorundemq; multitudinem, ut necesse fuerit, DEUM declarare suæ famulæ veritatem illius dicti Davidici, miserationes ipsius esse super omnia opera ejus. Id quod illi multis rationibus comprobavit ac similitudinibus, quæ referentur in sequentibus revelationibus, ita tamen, ut suum quoque locum obtineat Divina Iustitia.

§. I.

DUm, ait ipsa, quodam die conversarer cum DEO, illuminavit meam animam, ut clarè cognoscerem magnitudinem ipsius potentia, ac infinitæ essentia, & quomodo intra se, & in se ipso contineat amplitudinem suæ gloriæ, suæque potentia, & infinitæ essentia, absque dependentia ab ullo, aut indigentia, quæ neque ei competere potest; ut proinde, etiam si omnes salvaremur, vel damnaremur, non posset augeri vel imminui ipsius gloria, Majestas & potentia. Atque hoc habito lumme, obstupefacta & consternata propter tantam perfectionem, incepti dicere illa verba Apostoli: *O altitudo divitiarum Sapientia & Scientia DEI;* quæ non potui illis diebus dimittere ex ore, neque ex corde. Et quodam die præ dolore, & com-

miseratione, quòd viderem tantas Ecclesiæ necessitates, atque multitudinem hostium nostræ sanctæ Fidei Catholicæ, dixi Divinæ Majestati: Mi Domine, Potens & Magne, ac Misericors, siquidem nos tantopere amas, & tantum fecisti nostri causa, ac pro nostra salute, habesque potentia infinitam, quâ potes, quidquid vis, nonne esset fortè conformius tuæ magnæ misericordiæ ac Bonitati, ut converteres ad tuam sanctam fidem Catholicam istos paganos & infideles, qui vivunt in tenebris & umbra mortis? est enim res vehementer dolenda, ac digna commiseratione, considerare, quòd videantur quodammodo plura esse opera tuæ Iustitiæ, quam Misericordiæ; cum tot damnentur, & pauci sint electi. Postquam hoc dixissem, respondit mihi Dominus: Modò non es bene loquuta, quia multò plures, sine comparatione, sunt miserationes meæ, & bona, quæ præstiti hominibus, quàm pœnæ, quibus castigo eorum peccata. Dic enim, an sit comparabilis magnitudo misericordiarum, & beneficiorum à me præstitorum hominibus? dum descendi de Cælo in terram, & factus sum homo, ac mortuus pro ijs, redemi que illos meo pretioso sanguine, & reddidi participes meorum meritorum, vel in ipsis pœnis, quibus eos addixi, propter gravia illorum peccata? Dic age, an beneficia comparanda sint pœnis? nonne existimas magnum intercedere discrimen inter bona, quæ ipsis cõtuli, & pœnas, quas ab illis